

8. De verkondiging (5:20)

"Wij zijn dus gezanten van Christus; het is God die u door onze tussenkomst vermaant."

De ambassadeur is een gevolmachtigde die door zijn land in een vreemd land als zijn vertegenwoordiger wordt afgevaardigd. De christen oefent dit geestelijk mandaat uit door hen die hij op zijn weg ontmoet te bemoedigen. Het werkwoord *parakaleô* betekent ook "oproepen, uitnodigen, overtuigen, opbeuren, troosten".

"Bij evangelisatie is ons probleem niet het gebrek aan kennis of informatie, maar het onvermogen onszelf te zijn. We vergeten dat we geroepen zijn te getuigen van wat we hebben gezien en gehoord, en niet van wat we niet weten. De sleutel tot efficiëntie bevindt zich in een waarachtig en volgzaam getuigenis, en niet in een doctoraat in de theologie."
(Rebecca Pippert, *La saveur partagée*, Farel, Fontenay-sous-Bois, 1986, p.26)

9. De volkomenheid (5:21)

"Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem."

Jezus was zonder zonde (Romeinen 8:3; Hebrëeën 4:15; Jesaja 53:9-10).

"Als God zijn Zoon aan het kruis laat sterven, verlaat Hij Hem als zijnde zondaar, ofschoon Hij zonder zonde was. Hierin wordt het kruis een offer voor de zonde met het objectief de zonde de overwinnen. (...) Het doel is niet Gods toorn tot bedaren te brengen, maar dat we in Christus gerechtigheid Gods worden. Niettegenstaande de onrechtvaardige en pijnlijke situatie waarin Jezus door de boosaardigheid van de mensen werd geplaatst, was het niet de bedoeling Gods toorn op de onschuldige te bevredigen, maar de overwinning over het kwaad te behalen."
(Georges Steveny, *Le mystère de la croix*, Vie et santé, Dammarie-les-Lys, 1999, p. 245)

Eén met Christus

12

14-20 DECEMBER

Kerntekst : 2 Corinthiërs 5:14-21

Thema : Het verzoeningswerk van Christus gaat onverminderd door terwijl hij ons uitnodigt deel te hebben aan een nieuwe mensheid die in Hem haar oorsprong vindt.

Inleiding

"Het gevoel van ontzag voor de Heer dat bij Paulus leeft en wat hem in zijn werk motiveert zou de Corinthiërs met fierheid moeten vervullen (5:11-15). Maar het is bovenal de liefde van Christus die de bron is van zijn toewijding. Voor Paulus is zijn zending als deze van een vertegenwoordiger die in de huidige wereld de komst van een nieuwe schepping aankondigt. Wie één is met Christus ervaart een nieuwe relatie met God (verzoening) en met de anderen (het zijn niet meer de criteria van deze wereld die van tel zijn {5:16-19}). Door Paulus' boodschap van verzoening te aanvaarden, tonen de Corinthiërs dat de ontvangen genade niet zonder effect was (5:20-6:2)." (De bijbel van de Zaaier, voetnoot, 2001, p. 1773)

Een geestelijk traject in 9 etappes

We ontdekken in de tweede brief aan de Corinthiërs een geestelijk traject in 9 etappes. Paulus richtte deze woorden aan een gemeente die doorheen talrijke moeilijkheden ging. Dit traject heeft aan actualiteit nog niet ingeboet.

1. De motivatie (5:14)

"Want de liefde van Christus dringt ons..."

Het werkwoord *sunechô* betekent "samenhouden". Onze liefde voor de Heer, de vrucht van de Geest, is de belangrijkste motivatie en de onontbeerlijke troef van de gelovige-getuige (Efeziërs 3:19).

Wat is de ware drijfkracht achter mijn geestelijk leven ? De plicht ? Angst voor het oordeel ? De opvatting van anderen ?
Waarom is liefde de enige band die de gelovigen kan verenigen ?

2. De identificatie (5:15a)

“... daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven.”

We vinden hier de sleutelgedachte terug uit Romeinen 6:3-6 : door de doop is de gelovige met Christus begraven in de dood. Hij wandelt in nieuwheid des levens en is met Hem samengegroeid daar de oude mens medegekruisigd is.

“Christus sterft niet opdat de dood aan mij zou voorbijgaan, maar opdat ik met Hem zou sterven. Daaruit volgt dat, als Hij (onder meer) opstaat, ik met Hem opsta. De identificatie met zijn dood zet zich verder in de identificatie met zijn opstanding.” (Philippe Augendre, *La mort du Christ fait transpirer les théologiens*, Revue adventiste, april 1996, p. 2)

3. De indeplaatsstelling (5:15b)

“En voor allen is Hij gestorven...”

De ervaring van Barabbas helpt ons deze waarheid te begrijpen. Een schuldig oproerkraaier wordt vrijgelaten omdat een onschuldige aanvaardt in zijn plaats het hoofd te bieden aan de eis van de zondaars (Matthéüs 20:28).

4. De toewijding (5:15c)

“... opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt.”

De gelovige heeft een nieuwe bestaansgrond. Zijn leven wordt in zekere zin een “dankgebed”, omdat hij ervaren heeft dat de Here goed is.

“Opnieuw geboren worden, waarover Christus spreekt, een nieuwe mens worden, waarvan Paulus getuigt, is volwassen worden, de volle wasdom bereiken zoals dit door God is gewild; maar het is veel meer dan alleen maar dat. Het is, door de verzoening in Christus, het terugvinden van het persoonlijk contact met en de afhankelijkheid van God.” (Dr Paul Tournier, *Le personnage et la personne*, Delachaux & Niestlé, Neuchâtel, 1955, p.168)

5. De kennis (5:16)

“... thans kennen we Hem niet meer op die wijze.”

Jezus kennen naar het vlees komt neer op een eenvoudig intellectueel kennen, een overtuiging. Hem echt kennen, is Hem tot

onze broeder maken en met Hem op weg gaan (Matthéüs 12:50; Johannes 17:3).

Welke gelovige ben ik ? Een overtuigd christen ? Of een bekeerde gelovige ?

Als ik alleen maar een pure intellectuele kennis van Christus heb, welke vruchten zal ik dan voortbrengen ?

6. De transformatie (5:17)

“Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping : het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.”

Deze transformatie vindt plaats in 3 etappes. God biedt de mens het volgende aan :

a) een nieuwe situatie

“Zo is dan wie in Christus is...”

b) een nieuwe persoonlijkheid

“... een nieuwe schepping.”

c) nieuwe kracht

“... het nieuwe is gekomen.”

“Laten we op zoek gaan naar mensen vanuit het verlangen alle dingen nieuw te zien worden. De oude natuur is dood en verrot. Hoe sneller we ze begraven hoe beter. Jezus is gekomen om het oude teniet te doen en het nieuwe te brengen. We proberen de mensen aan te sporen tot een ethisch en gematigd leven, maar laten we vooral niet denken dat met ‘ongelovige soberheid’ het doel bereikt is. Ons streven ligt hoger dan alleen maar soberheid; de mens met wedergeboren worden.” (Charles H. Spurgeon, *Gagner des âmes*, Europresse, Chalon-s-Saône, 1994, p. 105)

7. De verzoening (5:18-19)

“... die door Christus ons met Zich verzoend heeft... God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende...”

Het werkwoord *katalassô* betekent “verzoenen”, maar ook “herstellen”. Hier wordt dit werkwoord in passieve zin gebruikt en het veronderstelt een actie die wordt ondergaan en niet door onszelf wordt gesteld (Romeinen 5:10).

Hoe verandert het besef door Christus verzoend te zijn met God mijn leven ? Wat betekent dit voor mij ?